

ENTREVISTA A

Joan Liaño

Cantant i activista LGTBIQ+

Joan Liaño té vint anys i és veí de Granollers. Va estudiar a l'escola Salvador Espriu i a l'institut Celestí Bellera. Combina la professió de manicur amb la seva passió per la música i el teatre musical i enguany ha estat un dels setze participants del programa revelació de la temporada de TV3, *Eufòria*. En el seu pas pel *talent show*, fins a la novena gala, s'ha convertit en tot un referent musical i de la lluita per la igualtat de drets i reivindicacions del moviment LGTBIQ+. El 16 i 17 de juliol va debutar al Palau Sant Jordi en un doble concert que va aplegar més de 35.000 persones.

© XAVIER SOLANAS

Com es va despertar la teva passió pel món artístic?

Des de ben petit ja m'agradava cantar i, als dotze o tretze anys, els meus pares em van portar a veure un musical, *Priscilla, reina del desierto*. Vaig sortir del teatre amb dos drames: que era supèrgai i que em volia dedicar al món de l'espectacle. Vaig vibrar molt i vaig tenir clar a l'instant que volia dedicar la meua vida a estar dalt d'un escenari. Se'm van despertar papallones a l'estómac i, des d'aleshores, cada cop que vaig a veure una obra de teatre o quan pujo a un escenari les sento. Per tant, als meus pares els dec la vida en tots els sentits.

I com has anat desenvolupant la teua faceta artística?

Vaig començar la meua carrera artística amb molta valentia. Quan cantes, als instituts o a l'escola, el primer que fan els companys és riure-se'n de tu... Al principi va ser molt difícil perquè jo sabia que volia cantar i òbviament no ho feia com ara. He fet un recorregut vocal molt bèstia. I a la fi, el temps posa les persones al seu lloc. No va ser fàcil començar, però jo creia molt en mi i la meua família també. A partir d'aquí vaig fer classes de tècnica vocal a l'espai Cor i Veu, que estava a Barcelona i a Granollers, i un taller al Gra de teatre musical. També he participat en quatre o cinc edicions de l'Escenari Obert organitzat pel Gra, que em sembla una meravella.

El Gra és un espai determinant per a tu?

Puc dir que el meu primer escenari és el Gra. Els dec molt, vaig començar a cantar en aquell escenari i van ser els primers a creure en mi. M'han cuidat molt i

han estat els primers a donar-me una oportunitat. Em deien: "No sabem com cantes, però sí que sabem que et volem donar una oportunitat; et cedim el nostre espai i que et vegi gent." És un acte tan humil, de tanta generositat! Comences des de zero i la gent no es fixa en tu fins passat un temps.

Tornaries a un Escenari Obert?

Tornaria a un Escenari Obert del Gra mil vegades, per la il·lusió, pel retrobament. Tornar als llocs d'on vens et fa tocar de peus a terra. Amb la repercussió que ha tingut *Eufòria* és molt fàcil que a vegades te'n vagis una mica pels núvols. Jo ara estic treballant fent ungles i això em fa estar molt arrelat perquè estic treballant com qualsevol persona i tornar al Gra seria una mica el mateix.

"Tornaria a un Escenari Obert del Gra mil vegades, per la il·lusió, pel retrobament. Tornar als llocs d'on vens et fa tocar de peus a terra"

El 2021 vas quedar tercer a *Objectiu Paki*, el concurs musical de Televisió de Cardedeu.

Objectiu Paki també van ser dels primers a creure en mi. Va ser durant l'època de la Covid. Va ser preciós, com una espècie de bombolla dins la pandèmia. I com la primera edició, cap. Tinc una relació molt íntima i em porto molt bé amb tot l'equip i concursants.

I et vas presentar al càsting d'*Eufòria*?

La veritat és que no m'hi anava a presentar però al final em vaig animar. Vaig passar els primers càstings... La següent fase eren tres dies seguits i els recordo com dels millors i pitjors de la meua vida. De 2.000 persones que ens hi vam presentar mai m'hagués imaginat que em seleccionarien, anava amb zero expectatives. És evident que

“S’ha de tenir talent, si no, no entres a un *talent show*. Va ser qüestió de sort, però la sort es busca. Cal estar en el lloc adequat en el moment adequat”

s’ha de tenir talent, si no, no entres a un *talent show*. Va ser qüestió de sort, però la sort es busca. Cal estar en el lloc adequat en el moment adequat.

Quan em van dir que havia entrat i era un *eufòric*, no m’ho podia creure. Però ningú es podia imaginar la dimensió que agafaria *Eufòria*. Mentre estàvem gravant la segona gala i s’emetia per televisió la primera, va venir un redactor i ens va dir que érem *trending topic* a Espanya, número dos per davant d’Antena 3, un milió d’espectadors... Vaig sortir a passejar i la gent em reconeixia pel carrer. Increïble com d’un dia per l’altre em va canviar la vida.

Com valors el teu pas pel programa?

Ha estat com el Shambala de Port Aventura. Hi havia setmanes que estaves a *tope* perquè tenies més *feeling* amb la cançó i n’hi havia d’altres que estaves a baix de tot. Els diumenges eren molt durs, perquè era tot el dia i a la tarda ja fèiem un passi tots junts. Haviem de cantar la nostra cançó, que ja era una pressió descomunal, i potser tres cançons més com a corista. Només teníem tres dies per assajar, els altres dos estàvem a plató. Era molt intens.

T’ha transformat com a persona? I artísticament?

Si jo no hagués estat a *Eufòria* ara no seria la persona que soc. Miro la primera gala i em veig com un nen petit. Em miro ara i veig un Joan totalment diferent. De la gala 1 a la gala 9, en tres mesos, m’han passat coses que no m’haurien passat ni en quatre anys. Considero que he fet un molt bon pas pel programa, però les cançons no sempre m’han acompanyat i em vaig anar estancant.

Amb quina cançó has vibrat més?

M’han agradat totes les cançons. Però amb la que he vibrat més és amb *Águila negra*. I amb *Ho tenim tot*, de Joan Dausà, he ajudat molt, he fet molt bona feina, sobretot amb la comunitat LFGTBIQ+. Vaig ser jo mateix, a la gala 5, que vaig dir que s’havia de convertir en himne gai. Va tenir una repercussió brutal i per mi ha estat la més icònica. Al Sant Jordi em va fer vibrar.

I quina cançó t’hauria agradat poder interpretar?

A la gala 10 m’hauria tocat interpretar *Rise like a phoenix*, de Conchita Wurst, que és un *temazo*. Justament el que m’ha faltat a *Eufòria* és poder mostrar més el meu talent vocal. Jo soc una persona més de cançons negres, de *soul*. I m’ha quedat aquesta espineta.

Com va ser l’experiència al Palau Sant Jordi?

Hem començat a dalt de tot amb els concerts al Palau Sant Jordi del 16 i 17 de juliol. Però ha estat *Eufòria* la

que ha omplert dos palaus, no en Joan Liaño. Just abans de començar el primer concert, estàvem amb l’Estela al *backstage*, quan vam veure com estava de ple, amb 18.000 persones... Ens vam posar a plorar i vam cantar tremolant. No tinc paraules per a tantes sensacions.

Com vius l’èxit del programa, la popularitat...?

L’èxit del programa, a nivell psicològic és una tralla. Mai acabes de ser conscient de la magnitud del fet que t’estigui mirant un milió de persones cada divendres. Jo continuo sent el mateix, simplement que he sortit en un programa que ha tingut molt èxit. I és molt d’agrair que la gent et pari pel carrer i et digui que els has encantat. Tot això val molt la pena. Sense els fans no som res.

Com veus el teu futur?

Van sortint coses però la música encara no em dona per viure. Així que soc realista, no puc deixar de fer ungles. A més m’agrada, em permet guanyar diners, i m’estimo molt totes les meves clientes. I ara a l’octubre començo a estudiar teatre musical a l’escola Aules de Barcelona, que és com una carrera universitària de quatre anys. I a partir d’aquí tinc dues opcions: començar una carrera com a cantant solista o apostar pel món dels musicals. No sé si podré fer totes dues coses alhora, però sí que tinc clar que em vull guanyar la vida dalt dels escenaris.

T’has convertit en referent en la lluita LGTBIQ+.

Al Palau Sant Jordi, una colla de castellers que havien actuat a *Eufòria* em van donar el mocador amb la inscripció “Castellers amb orgull” i una bandera gai. Em vaig emocionar molt. No en soc massa conscient però hi ha qui em considera icona gai. No sé si m’ho acabo de creure, però sé que he ajudat a molta gent i que continuaré fent-ho, de tot cor. Estic molt orgullós, però alhora és una responsabilitat. Hi ha gent que ho passa molt malament, jo mateix vaig patir *bullying* a Primària i a l’ESO. Fa poc vaig fer de pregoner, el dia de l’Orgull, amb l’associació Trenquem Armaris. Granollers no és conscient de l’associació tan exquisida que tenim, és una passada tot el que arriben a fer.

“Vaig sortir a passejar i la gent em reconeixia pel carrer. Increïble com d’un dia per l’altre em va canviar la vida”

A l’esquerra, Joan Liaño amb el jove actor granollerí Adrià Freijo en una actuació de *Mostra el teu talent!*, el 2018. A la dreta, interpretació de Joan Liaño en el concert d’*Eufòria* al Palau Sant Jordi el 16 de juliol de 2022

